

deles correct; der var en Incorrecthed, som ogsaa har fundet sin Plads i den trykte Udvalgsbetænkning. Den ærede Ordfører yttrede, at det var blevet Sædvane at tage Betaling for Forelæsninger, og der staaer ogsaa paa den første Side i Udvalgsbetænkningen: „Forfaavidt det for enkelte Professorers Bedkommende hidtil har været anset for tilladt at modtage sli særlig Godtgjørelse“. Dette er et vigtigt Udtryk, thi der kan ikke være mindste Spørgsmaal om, at det er en Sag, der er tilladt, da det saa tydelig som muligt er udtalt i Universitetsfundatsen af 1788. Det er deri udtrykkelig bestemt, at Professorerne ere forpligtede til offentlig at holde een Forelæsning i hvert Semester, men for de andre Forelæsninger have de Lov til at tage Betaling, og dette er altsaa ikke Noget, som paa nogen Maade kan kaldes et Misbrug, der efterhaanden har indsueget sig; det er ligefrem berettiget. En anden Sag er det derimod, om det er i fuldkommen Overensstemmelse med det System, som man i det Hele taget synes at have gjort gjældende for Universitetets Studerende, og det er, fordi jeg ikke troer, at det ganske er dette, at jeg har været med at stille Forslag til dette Tillæg. Naar man, saaledes som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) foreslog, overhovedet vilde bestemme, at Studenter skulle betale for deres Underviisning paa Universitetet, kunde der naturligviis være Noget, der taler derfor, men denne Sag ligger slet ikke for, og den trænger desuden til en ganske anden Overveielse. Nu stiller Sagen sig saaledes, at Underviisningen ved Universitetet er fri. Det er foreskrevet, at de nødvendige Forelæsninger ved Universitetet, de, som maae høres af Alle og Enhver, der ikke søge at gaa meget dybt i Videnstaben, men som ville lade sig nøie med det Lærligste, skulle være offentlige. Principet er altsaa, at Underviisningen i det Hele taget er fri, men for dem, der ville gaae videre, gives privat Underviisning, for hvilken der betales. I de allerførste Tilfælde har Forholdet imidlertid stillet sig saaledes, at alle Forelæsninger ere frie, og det er egentlig kun i det juridiske og theologiske Facultet, at der existerer private Forelæsninger. Det maa ind-

rømmes, at det er ganske billigt, at de ved disse Faculteter ansatte Professorer, der have et stort og overordentlig brydsomt Arbejde med Examinerne — hvad der navnlig gjælder om de juridiske — faae deres Arbejde forholdsviis bedre betalt; men et ganske andet Spørgsmaal er det, om overhovedet Ordningen af Examinerne er hensigtsmæssig, eller om man ikke i den Henseende — navnlig for det juridiske Studiums Bedkommende — hellere maatte slaae ind paa en Vej, der er heelt forskjellig fra den nuværende. Da man for nogle Aar siden vedtog Lønningsloven for Universitetet, troede jeg, at Meningen virkelig var, at Forelæsningerne skulde være offentlige, saaledes at egentlig kun de Forelæsninger, der tilhørte en aldeles privat Veiledning, altsaa Privatissima, bleve betalte, og derfor har jeg deeltaget i Forslaget om, at de Lærere, der for Fremtiden ansættes ved Universitetet, ikke skulle have den Tilladelse, som de allerede ansatte have, til at holde private Forelæsninger. — Jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) yttrede, at det nu var et uheldigt Dilemma til at vedtage en Lønningslov, og der kan være Noget deri. Det kan være, at vor hele finansielle Stilling bliver saaledes, at alle Embedsmænd maae finde sig i en Afkortning i deres Gager; men en saadan Bestemmelse vilde da selvfølgelig ogsaa blive gjort gjældende for Universitetets Embedsmænd, hvad enten dette Lovforslag vedtages eller ikke. Det ærede Medlem meente fremdeles, at hvis man ikke vedtog Lovforslaget, vilde der behøves en Declaration om, at det skulde blive ved det Gamle, men jeg troer rigtignok, at en saadan er overflødig; thi gaaer Lovforslaget ikke igjennem, falder det vel af sig selv, at det bliver ved det Gamle.

Tscherning: Hvad § 7 angaaer, skal jeg overlade til den ærede Ordfører nærmere at begrunde den, og jeg troer, at den hviler paa et saa fast Grundlag, at den tilsidst maa seire. En Lønningslov er nemlig ikke en Lov i Ordets almindelige Betydning, men blot en Udvikling af de Regulativer, som berettiger de vedkommende Ministre til at opføre visse Gager